

ikke havde ventet det, ved jeg ikke; det er aabenbart ikke for at sige Justitsministeren en Kompliment. Thi hvis han i Øjeblikket havde staaet paa en særlig god Fod med Justitsministeren, vilde han aabenbart have skrevet, at Justitsministeren nok var Karl for at lade være at forelægge et Lovforslag og saaledes lade Loven løbe ud i Sandet. Det siger Munch-Petersen nu ikke; men jeg vilde ønske, at han sagde det, og at han troede paa det, og at jeg troede paa det, og at det var sandt. Saa staar der, at „hele det Materiale, Ugeskriftets senere Aargange i saa Henseende“ — nemlig til Oplysning om de daarlige Afgørelser — „frembyder, synes at have ladet ham“ — Justitsministeren — „ganske uberørt“. Det fremhæves, at man „under det falske Navn af Voldgift paatvinger Borgerne en Ordning, som i Virkeligheden indeholder en Fornægtelse af al sand Retspleje“, og det skulde være en „taknemmelig Opgave for en Justitsminister at faa denne uhyggelige Plet paa vor Lovgivning fra den Albertiske Periode fjærnet. Men i Stedet vandrer Justitsministeren her trøstigt videre i sin Forgængers Fodspor.“ Jeg vil sige, at jeg skal gøre, hvad jeg kan, for at faa Justitsministeren op af de Fodspor; jeg skal være til Hjælp i enhver Henseende, hvis det maatte være nødvendigt. Dernæst er der nogle Skoser om den „billige“ Voldgift, som ikke er billig, og om Appellen til en anden Voldgiftsret, som ikke er de almindelige Domstole. Endvidere hedder det: „Men det principielt afgørende Punkt, at Forholdet enten ordnes som virkelig Retspleje, hvortil da som absolut Minimum maatte kræves, at Forhandlingerne ledes af en retskyndig Formand, eller at det i hvert Fald gøres til en rent frivillig Voldgift, som den ene Part ikke kan paatvinge den anden, er der ved Revisionen helt gaaet udenom.“ Og de Grunde, siger Professor Munch-Petersen, som Justitsministeren i sine Bemærkninger til Lovforslaget er fremkommen med, og som jeg har tilladt mig at gaa igennem, ere af en ret luftig Karakter. Ved „luftigt“ mener han ikke noget højtflyvende, men noget flygtigt, noget, der ikke duer; det er ingen Kompliment. Endvidere søger han at paavise, at Justitsministeren har anført ham paa en ukorrekt Maade; det skal jeg nu lade ligge, for det er ingen Nytte til at komme ind paa det

Formanden: Nej, det har det ærede Medlem Ret i. Jeg finder overhovedet, at det ikke er nødvendigt at gennemgaa

en saadan Artikel Punkt for Punkt. Det gælder jo mere om, at det ærede Medlem fremsætter sin egen Mening end om at gennemgaa en Artikel, som en anden har skrevet.

Alfred Christensen: Nu skulde jeg til at omtale Landboforeningerne og Landbefolkningens Tilfredshed; men naar jeg ikke maa komme med det, saaledes som jeg selv vil, vil jeg hellere lade være. Jeg har nu i mange Retninger sagt, hvad jeg kan udforme videre i et Udvalg; men jeg er af den Slags Mennesker, der synger bedst med deres eget Næb, og jeg vil helst have Lov til at fremlægge Forholdet paa den Maade, jeg selv vil, uden at faa Gangen i det hele anvist fra højere Steder.

Johan Knudsen: Den Lov om Voldgift i Tvistigheder angaaende Handel med Husdyr, til hvis Revision dette høje Ting nu skal tage Stilling, er i de Aar, den har virket, bleven haardt medtaget særlig fra de Herrer Juristers Side, og nægtes kan det heller ikke, at de Domme, som ere afsagte af Voldgiftsmænd, jævnlig have været daarligt begrundede. Dette kan imidlertid ikke forbydes. Da Loven af 19de April 1907 traadte ud i Livet, fik Voldgiftsformændene udleveret en autoriseret Protokol og et Eksempplar af Loven, men derimod fik de ikke nogen Vejledning eller Instruks for Lovens Anvendelse. De allerfleste Voldgiftsmænd ere Lægmand, og det kan ikke undre, at de manglede Øvelse i at søge en Sag oplyst og i at afsige en Kendelse. De maatte stole paa deres egen sunde Sans. Men fordi en Dom er ubehjælpsomt affattet og utilstrækkelig motiveret, behøver den ikke at være uretfærdig, og selv om jeg ikke skal nægte, at der ogsaa findes uretfærdige Domme iblandt, tror jeg dog at kunne sige, at Loven i det hele og store har virket efter sin Hensigt. Den fremkom jo paa Foranledning af Landboforeningerne og efter Landbrugets Ønsker. Selv om jeg ved, at der er Egne, hvor det er almindeligt, at man før en Handels Indgaaelse udtrykkelig betinger sig, at en mulig Strid ikke skal komme ind under Voldgiften, tror jeg, at denne Lov, hvis Voldgift dog ikke paa den Maade er obligatorisk, at man ikke kan undgaa den, er bleven stærkt benyttet, og at den i overmaade mange Tilfælde har givet Køberen den Ret, som tilkom ham, uden at han behøvede at skride til en langvarig og kostbar Proces. Jeg